

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 6C/445/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115228739
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2017:5115228739.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v spore pred sudcom Mgr. Andrejom Kekelym v právnej veci žalobcu: I. M., V. XX.XX.XXXX, B. P. K. XXXX/X, XXX XX P. - T. R., Š. N. T., právne zastúpený ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: Slovenská republika, v jej mene koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 686,78 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 686,78 eur od 23.07.2015 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobu vo zvyšnej časti o zaplatenie sumy 17.737,10 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne: zo sumy 17.737,10 eur od 28.02.2015 do zaplatenia a zo sumy 686,78 eur od 28.02.2015 do 23.07.2015, zamietla.

Žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 30.09.2015 doručenou Okresnému súdu Žilina dňa 01.10.2015 domáhal proti žalovanému vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 18.423,88 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 18.423,88 eur od 28.02.2015 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobca podanú žalobu odôvodnil tým, že si uplatňuje nárok na náhradu škody, a to z dôvodu začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia voči nemu za zločin neoprávnené vyrobenie a používanie elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa ust. § 219 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona. V ďalšom žalobca uviedol, že si splnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a u žalovaného si uplatnil nárok prostredníctvom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, no Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán, ktorému bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie jeho nároku, jeho žiadosť zamietlo a náhradu škody mu nepriznalo. Žalobca podanú žalobu skutkovo odôvodnil tým, že voči nemu bolo dňa 20.05.2010 začaté trestné stíhanie povereným príslušníkom OR PZ v Žiline, OO PZ Žilina - západ podľa ust. § 199 ods. 1 Trestného poriadku vo veci prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Následným vyšetrovaním bol zistený nový skutkový stav veci a poverený príslušník preto odstúpil spisový materiál Úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ v Žiline. Uznesením ČVS:ORP-1239/OVK-ZA-2010 zo dňa 14.01.2011 mu bolo vznesené obvinenie pre zločin neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa ust. § 219 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa mal údajne dopustiť tým, že v dobe od 28.05.2007 do 12.07.2007 neoprávnenne vykonal

prostredníctvom karty č. XXXXXXXXXXXXXXXX vydané k účtu spoločnosti SCR-Veľká Rača, a.s., so sídlom Dedovka 40, Oščadnica, IČO: 36 383 775 vedenom v UniCredit Bank Slovakia, a. s. výbery finančnej hotovosti a elektronické platby prostredníctvom rôznych bankomatov a platobných terminálov v Ž., P. a na ďalších miestach, čím spoločnosti SCR-Veľká Rača a.s., IČO: 36 383 775 spôsobil škodu v celkovej výške najmenej 9.909,23 eur. Proti tomuto uzneseniu o vznesení obvinenia včas podal sťažnosť, ktorú však prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina uznesením spis. zn. 3Pv 508/10-10 zo dňa 03.02.2011 zamietol ako nedôvodnú. Uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina spis. zn. 3 Pv 508/10/5511-21 zo dňa 06.02.2012 bolo trestné stíhanie podľa ust. § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené, pretože predmetný skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline uznesením spis. z. 3 KPt 77/12-3 zo dňa 15.03.2012 podľa ust. § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku na podklade sťažnosti poškodeného Ing. Juraja Ondrejku zrušil uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina spis. zn. 3 Pv 508/10/5511 zo dňa 06.02.2012, ktorým bolo zastavené jeho trestné stíhanie z dôvodu podľa ust. § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a zároveň uložil prokurátorovi Okresnej prokuratúry Žilina, aby vo veci znovu konal a rozhodol. V odôvodnení prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline uviedol, že zistil, že napadnuté uznesenie bolo vydané predčasne a pre náležité zistenie skutkového stavu a procesné rozhodnutie vo veci bude potrebné doplniť dokazovanie. Následným uznesením spis. zn. 3 Pv 508/10/5511-33 zo dňa 09.10.2012 prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina podľa ust. § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku trestné stíhanie voči žalobcovi zastavil, lebo nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. (išlo teda o nesprávne právne posúdenie veci) Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Žiline uznesením spis. zn. 3 KPt 77/12-11 zo dňa 19.11.2012 o sťažnosti poškodeného S.. J. N., podanej proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Žilina spis. zn. 3 P v 508/10 z 09.10.2012, ktorým bolo trestné stíhanie podľa ust. § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené rozhodla tak, že sťažnosť poškodeného podľa ust. § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla, pretože nie je dôvodná. S odkazom na ust. § 17 zákona 514/2003 Z. z. si tak žalobca uplatňoval nárok na náhradu ujmy, ktorá mu vznikla z dôvodu vedeného trestného stíhania voči jeho osobe a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla zásahom do jeho základných práv priznaných Ústavou SR, v nasledujúcom rozsahu: náhradu trov zastúpenia vo výške 823,88 eur a náhradu nemajetkovej ujmy s odkazom na ust. § 17 ods. 2 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. vo výške 17.600,- eur; celkovo tak vo výške 18.423,88 eur. Pokiaľ ide o náhradu trov zastúpenia - obhajoby, žalobca uviedol, že vo veci bolo vykonaných 7 úkonov právnej pomoci. Výška uplatnených trov konania voči nemu predstavuje sumu 823,88 eur. Trestné stíhanie voči nemu začalo dňom 20.05.2010 a ukončené bolo nadobudnutím právoplatnosti uznesenia Okresnej prokuratúry Žilina dňa 19.11.2012. Z uvedeného teda vyplýva, že trestné stíhanie voči nemu trvalo bezmála 30 mesiacov, počas ktorých bol v podstatnej miere ovplyvnený nie len súkromný, ale aj jeho pracovný a spoločenský život, v dôsledku čoho pociťuje morálnu ujmu. Bol obvinený pre zločin (ktorý predstavuje závažnejšiu formu trestného činu) neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa ust. § 219 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona, čiže išlo o trestný čin proti majetku. Je podnikateľ, preto je potrebné zdôrazniť, že obvinenie z trestného činu proti majetku blízko súvisí aj s jeho pracovným životom. Napriek tomu, že bolo konanie voči nemu zastavené, informácia o obvinení sa dostala do povedomia jeho okolia a jeho dobré meno, dlhodobo budovaná reputácia poctivého podnikateľa a dôvera okolia voči jeho osobe boli teda nezákonným rozhodnutím narušené. Už samotné trestné oznámenie, na základe ktorého bolo začaté trestné stíhanie, bolo podané až po takmer troch rokoch odo dňa, kedy sa mal skutok stať, bolo podané účelovo a v zlom úmysle oznamovateľa privodiť mu trestné stíhanie. Vyplývalo zo zložitých akcionárskych sporov. Je zrejme s poukazom na zásadu trestného práva ultima ratio, že je nevyhnutné všetky spory vo vnútri spoločnosti riešiť prostredníctvom obchodného, či občianskeho práva. Trestné právo je krajnou možnosťou, ktorá však v tomto prípade nevhodne zasahuje do jeho osobnostných práv. Neodôvodneným začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia bol nútený podstupovať procesné úkony trestného konania. To ho obmedzovalo v bežnom živote, zaberalo mu čas, energiu a spôsobovalo stres. Napriek presvedčeniu o nespáchaní uvedeného trestného činu bol vystavený psychickému tlaku a napätiu, ktoré by z rešpektu pred orgánmi činnými v trestnom konaní pociťoval na jeho mieste každý jeden slušný občan. Jeho trestné stíhanie trvalo bezmála 30 mesiacov, čo považuje vzhľadom na okolnosti prípadu a na to, že trestné stíhanie bolo zastavené v prípravnom konaní za neprimeranú dobu. Zásah do jeho osobnostných práv bol teda nielen intenzívny, ale aj dlhodobý. Podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva neprimeraná dĺžka konania znamená pre sťažovateľa morálnu ujmu a žiadne dôkazy sa v tomto ohľade nevyžadujú. Z týchto dôvodov si žalobca uplatňuje škodu v podobe nemajetkovej ujmy vo výške 17.600,- eur. Z ust. § 5 zákona č. 514/2003 Z. z. žalobca vyvodzoval svoju povinnosť preukázať, že bolo vydané nezákonné rozhodnutie (rozhodnutie o začatí trestného

stíhania, ktoré bolo ukončené zastavením trestného stíhania), že mu vznikla škoda a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Žalobca mal za jednoznačne preukázané, že vo veci bolo vydané nezákonné rozhodnutie o začatí trestného stíhania, ktoré bolo ukončené zastavením trestného stíhania, rovnako aj vznik majetkovej a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla následkom vydania uvedeného nezákonného rozhodnutia. Z týchto dôvodov mal za preukázané, že jeho žaloba na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je dôvodná a vo veci sú splnené všetky zákonom požadované podmienky na priznanie náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Príslušný orgán konať v mene štátu mu dňa 27.02.2015 oznámil, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody. Z toho dôvodu požaduje, aby mu žalovaný uhradil aj úroky z omeškania, a to vo výške 5,05 % zo žalovanej sumy od 28.02.2015 až do zaplatenia.

3. Generálna prokuratúra SR (ďalej len ako „GP SR“) ako orgán konajúci v mene žalovaného sa k doručenej žalobe vyjadril písomne podaním zo dňa 23.03.2016, pričom žalovaný nárok v celom rozsahu neuznala a žalobu navrhovala zamietnuť. GP SR sa tak primárne vyjadrovala v ďalšom k orgánu, ktorý by mal podľa nej konať za žalovaného v zmysle ust. § 4 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom v tomto kontexte uviedla, že prokurátor síce v trestnej veci zamietol sťažnosť obvineného, avšak nepodal obžalobu. Z tohto dôvodu sú splnené podmienky na to, aby v mene žalovaného konalo Ministerstvo vnútra SR, a to v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. Toto ustanovenie stanovuje kumulatívnu podmienku, ktorá nie je splnená na to, aby nebolo možné považovať Ministerstvo vnútra SR za orgán, ktorý koná za žalovaného. Ministerstvo vnútra SR je orgánom konajúcim v mene žalovaného len vtedy, ak sú kumulatívne splnené zákonné podmienky. Ďalej GP SR namietala, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia o existencii nezákonného rozhodnutia. Predpokladom práva na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je vo všeobecnosti existencia nezákonného rozhodnutia, alebo nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci. Žalobca označil za nezákonné rozhodnutie, od ktorého odvodzuje svoj nárok na náhradu škody, uznesenie vyšetrovateľa OR PZ v Žiline ČVS: ORP-1239/OVK-ZA-2010 zo dňa 14.01.2011 o vznesení obvinenia voči jeho osobe, a to z dôvodu, že uvedené trestné konanie skončilo vydaním uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina spis. zn. 3Pv 508/10/5511 zo dňa 09.10.2012, ktorým bolo trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené. Neskoršie rozhodnutie o zastavení trestného stíhania však nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi bolo nezákonné. Konštrukcia, ktorú uvádza žalobca, t. j. že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné s poukazom na skutočnosť, že bolo trestné stíhanie zastavené, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Tento zákon v žiadnom z ustanovení takúto konštrukciu neupravuje a nepriznáva jej status nezákonného rozhodnutia. Konštrukcia, predkladaná žalobcom, je v rozpore so samotným znením zákona, nakoľko z ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je zjavné, že tento zákon vymedzuje striktné a jednoznačne, aké rozhodnutie možno považovať za nezákonné. Nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Zákon č. 514/2003 Z. z. stojí na prísnej absolútnej objektívnej zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, preto rozširovanie skutkových podstát, ktoré sú základom pre priznanie nároku na náhradu škody, by bolo zásahom súdnej moci do tvorby práva, ktorá v právnom poriadku SR nie je zverená súdom, ale zákonodarnej moci. Je vecou zákonodarcu, aby do znenia zákona č. 514/2003 Z. z. pojal právnu úpravu takejto konštrukcie nezákonného rozhodnutia a stanovil jej zákonný rámec. Ak tak zákonodarcu neurobil, nie je dôvod, aby činnosť zákonodarnej moci nahrádzala moc súdna, tzv. extenzívnym výkladom tohto zákona, ktorý predstavuje neprípustný zásah do výkonu právomocí orgánov činných v trestnom konaní. Prípadné rozhodnutie súdu, ktoré by legitimizovalo takúto konštrukciu nezákonného rozhodnutia, by bolo v rozpore so všetkými zásadami trestného práva účinného na území SR, pretože uznesenie o vznesení obvinenia nepredpokladá istotu, že skutok sa stal a že ho skutočne spáchal obvinený, ale vyjadruje istú mieru pravdepodobnosti o jeho spáchaní touto osobou. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdí (II. ÚS 163/2013). Iný záver by nepochybne viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii nevinu, k popretiu účelu samotného trestného konania, resp. jeho časti, t. j. prípravného konania, ktoré by fakticky stratilo svoj význam a viedlo by k záveru o tom, že stíhať možno len osoby, ktorých vina je v čase vznesenia obvinenia bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť stíhať osobu, ktorá je dôvodne podozrivá zo spáchania trestného činu. Preto pri vznesení obvinenia je prípustná istá miera pochybnosti o spáchaní tohto skutku obvineným. Hoci sú GP SR známe rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, z ktorých niektoré prijali záver o tom, že v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má oslobodzujúci rozsudok rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť,

k čomu dospeli tzv. extenzívnym výkladom zákona č. 514/2003 Z. z., s takýmto záverom však nie je možné súhlasiť, nakoľko popiera základný účel trestného konania a vytvára neprípustný nátlak súdnej moci na činnosť orgánov činných v trestnom konaní. Sankcionovanie orgánov činných v trestnom konaní civilnými súdmi za ich činnosť, uskutočňovanú na základe a v medziach zákona, je preto neprípustným zásahom do ich právomoci. Podľa ust. čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa ust. čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. S argumentáciou, že pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným rozhodnutím je potrebné súčasné splnenie troch kumulatívnych podmienok, t. j. existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody, pričom v tomto prípade nie je splnená základná z podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia, GP SR uzavierala, že v danom spore nie je daný už samotný základ nároku uplatňovaného žalobcom, z ktorého dôvodu žiadala žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť. Napokon GP SR uviedla, že hoci popiera samotný základ nároku uplatnený žalobcom, z opatrnosti, pokiaľ ide o nárok žalobcu v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy, namieta, že tento nárok je v celom rozsahu nepreukázaný. Napokon GP SR uviedla, že k samotnej výške uplatnenej náhrady škody sa vyjadří na pojednávaní.

4. Súd spor prejednal na pojednávaniach dňa 19.09.2017, dňa 03.11.2017 a dňa 14.11.2017, na ktorom poslednom pojednávaní aj verejne vyhlásil tento rozsudok.

5. Možno konštatovať, že žalobca v priebehu celého konania zotrval na podanej žalobe a jej skutkovej a právnej argumentácii.

6. Žalovaný počas konania zotrval na svojej argumentácii uvedenej v písomnom vyjadrení k žalobe. V ďalšom, pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu škody titulom náhrady trov právneho zastúpenia - obhajoby žalovaného v dotknutej trestnej veci, žalovaný vzniesol k rozsahu a výške tohto nároku námietky, ako sú ďalej opísané v odseku č. 79 odôvodnenia tohto rozsudku. Čo sa týka uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, žalovaný zhrnul svoju obranu v záverečnej reči povereného prokurátora Generálnej prokuratúry SR ako orgánu konajúceho v predmetnom spore za žalovaného tak, že popiera skutkové tvrdenia žalobcu, že došlo k zásahu do jeho osobnostných práv v takom rozsahu, že bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Následky takej intenzity, ktoré by zakladali právo na priznanie peňažnej náhrady žalobcu nepreukázal. V tejto súvislosti poukázal na to, že v zmysle ustálenej judikatúry ide o vzťah príčinnej súvislosti v prípade, ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný, nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosť nasvedčujúca jej existencii, ale príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie, bez ktorého by škodový následok nenastal. Uvedenú skutočnosť je v podmienkach kontradiktórneho procesu povinný preukázať žalobca, a to ako otázku skutkovú, nie právnu. Vykonané dôkazy nepreukazujú existenciu takejto príčinnej súvislosti a existenciu takejto zásahu do žalobcových osobnostných práv, ktoré by odôvodňovali priznanie nároku z titulu nemajetkovej ujmy. Žalobca odvodzoval svoj nárok na náhradu škody od vydania rozhodnutia o vznesení obvinenia. V konaní tak výsluchom žalobcu, ani svedkov, nebolo preukázané, že by došlo k zásahu do jeho osobnostných práv v takom rozsahu, že bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Trestné stíhanie nemalo vplyv na jeho podnikanie, k zmene miesta pobytu došlo pred vznesením obvinenia, následne sa mu v mieste ďalšieho trvalého pobytu, t. j. v Bratislave, darilo a naďalej darí, v dôsledku trestného stíhania s ním nikto neprerušil kontakty, ktoré dovtedy mal, v pracovnom a najmä v osobnom živote nedošlo k rozvratu jeho manželského života a s výnimkou vlastného tvrdenia nepreukázal, že by došlo k následkom na jeho zdravotnom stave, či psychike a najmä, že sa tak stalo v dôsledku trestného stíhania. Na priznanie nároku na nemajetkovú ujmu pritom nemá a nemôže mať vplyv dĺžka trestného konania, nakoľko žalobca neodvodzuje svoj nárok od nesprávneho úradného postupu, ale od podľa neho nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, ktorý titul bol aj predbežne prerokovaný. Žalobca nepreukázal, že by si na Ústavnom súde SR uplatnil nároky vyplývajúce z prieťahov v konaní a žiadny orgán nekonštatoval, že prieťahy v trestnom konaní vznikli. S poukazom na uvedenú obranu v spore žiadal žalovaný žalobu žalobcu zamietnuť v celom rozsahu.

7. Súd, pokiaľ ide o ďalej uvedené svoje skutkové zistenia v spore, vychádzal zo žalobcom produkovaných listinných dôkazov, výsluchu žalobcu a svedkov a napokon aj z medzi stranami sporu nesporných skutkových tvrdení žalobcu. Skutkové zistenia vyplývajúce z výsluchu žalobcu, ako aj svedkov vypočutých v prejednávanom spore, sú uvedené v rámci právneho posúdenia veci.

8. Vzhľadom k tomu, že žalovaný nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, pokiaľ ide o samotný priebeh dotknutého trestného konania od vznesenia obvinenia žalobcovi až po zastavenie trestného stíhania žalobcu, súd považoval medzi stranami sporu za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP)

nasledovné skutkové tvrdenia žalobcu (uvedené v odsekoch č. 9 až 14 odôvodnenia tohto rozsudku), pričom z týchto nesporných skutkových tvrdení žalobcu aj pri svojom rozhodnutí z hľadiska zisteného skutkového stavu vychádzal:

9. Vyšetrovateľ OR PZ v Žiline uznesením ČVS: ORP-139/OVK-ZA2-2010 zo dňa 14.01.2011 vzniesol podľa ust. § 206 ods. 1 Trestného poriadku žalobcovi obvinenie za zločin neoprávnené vyrobenie a používanie elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa ust. § 219 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona, a to pre skutok, že v dobe od 28.05.2007 do 12.07.2007 neoprávnené vykonal prostredníctvom kreditnej karty č. XXXXXXXXX vydanéj k účtu spoločnosti SCR-Veľká Rača, a. s., so sídlom Dedovka 40, Oščadnica, IČO: 36 383 775, vedenom v UniCredit Bank Slovakia, a. s. výbery finančnej hotovosti a elektronické platby prostredníctvom rôznych bankomatov a platobných terminálov v Ž., P. a na ďalších miestach, čím mal spôsobiť spoločnosti SCR-Veľká Rača, a. s. škodu v celkovej výške najmenej 9.909,23 eur.

10. Proti uzneseniu vyšetrovateľa OR PZ v Žiline ČVS: ORP-139/OVK-ZA2-2010 zo dňa 14.01.2011 podal žalobca v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina uznesením spis. zn. 3Pv 508/10-10 zo dňa 03.02.2011 zamietol ako nedôvodnú.

11. Prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina uznesením spis. zn. 3 Pv 508/10/5511-21 zo dňa 06.02.2012 trestné stíhanie žalobcu podľa ust. § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavil z dôvodu, že predmetný skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

12. Na podklade sťažnosti poškodeného J. N. prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline uznesením spis. z. 3 KPt 77/12-3 zo dňa 15.03.2012 podľa ust. § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina spis. zn. 3 Pv 508/10/5511-21 zo dňa 06.02.2012, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie žalobcu, z dôvodu podľa ust. § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a zároveň uložil prokurátorovi Okresnej prokuratúry Žilina, aby vo veci znovu konal a rozhodol. V odôvodnení prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline uviedol, že zistil, že napadnuté uznesenie bolo vydané predčasne a pre náležité zistenie skutkového stavu a procesné rozhodnutie vo veci bude potrebné doplniť dokazovanie.

13. Prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina uznesením spis. zn. 3Pv 508/10/5511-33 zo dňa 09.10.2012 podľa ust. § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku opätovne zastavil trestné stíhanie žalobcu ako obvineného zo skutku, že v dobe od 28.05.2007 do 12.07.2007 neoprávnené vykonal prostredníctvom kreditnej karty č. XXXXXXXXX vydanéj k účtu spoločnosti SCR-Veľká Rača, a. s., so sídlom Dedovka 40, Oščadnica, IČO: 36 383 775, vedenom v UniCredit Bank Slovakia, a. s. výbery finančnej hotovosti a elektronické platby prostredníctvom rôznych bankomatov a platobných terminálov v Ž., P. a na ďalších miestach, čím mal spôsobiť spoločnosti SCR-Veľká Rača, a. s. škodu v celkovej výške najmenej 10.085,44 eur, a to z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom a nie je ani dôvod na postúpenie veci. Uznesenie nadobudlo podľa doložky na ňom vyznačenej právoplatnosť dňa 19.11.2012 (uznesenie predložené žalobcom na č. l. 11 spisu).

14. Proti uzneseniu prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina spis. zn. 3Pv 508/10/5511-33 zo dňa 09.10.2012 podal poškodený J. N. sťažnosť, o ktorej prokurátorka Krajskej prokuratúry v Žiline rozhodla uznesením spis. zn. 3 KPt 77/12-11 zo dňa 19.11.2012, a to tak, že sťažnosť poškodeného podľa ust. § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietla, pretože nebola dôvodná.

15. Právny zástupca žalobcu ako jeho obhajca v dotknutej trestnej veci vyúčtoval s odkazom na ust. § 553 Trestného poriadku a vyhlášku MS SR č. 655/2004 Z. z. žalobcovi nasledovné úkony obhajoby v dotknutom trestnom konaní: 1. príprava a prevzatie zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom dňa 27.01.2011 - odmenu podľa ust. § 12 ods. 3 písm. a) a § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. vo výške 92,63 eur a režijný paušál podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. vo výške 7,41 eur; 2. písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej - sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 27.01.2011 - odmenu podľa ust. § 12 ods. 3 písm. a) a § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. vo výške 92,63 eur a režijný paušál podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. vo výške 7,41 eur; 3. ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu zo dňa 30.01.2011 - odmenu podľa ust. § 12 ods. 3 písm. a) a § 14 ods. 2 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. vo výške 61,75 eur a režijný paušál podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. vo výške 7,41 eur; 4. účasť na vyšetrovacích úkonoch - výsluch obvineného dňa 31.01.2011 - odmenu podľa ust. § 12 ods. 3 písm. a) a § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. vo výške 92,63 eur a režijný paušál podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. vo výške 7,41 eur; 5. účasť na vyšetrovacích úkonoch - výsluch svedka - poškodeného dňa 01.03.2011 - odmenu podľa ust. § 12 ods. 3 písm. a) a § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. vo výške 92,63 eur a režijný paušál podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. vo výške 7,41 eur; 6. písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej - vyjadrenie obvineného dňa 14.03.2011 - odmenu podľa ust. § 12 ods. 3 písm. a)

a § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. vo výške 92,63 eur a režijný paušál podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. vo výške 7,41 eur; 7. účasť na vyšetrovacích úkonoch - pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania dňa 14.08.2012 - odmenu podľa ust. § 12 ods. 3 písm. a) a § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. vo výške 95,37 eur a režijný paušál podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. vo výške 7,63 eur; celkovo tak trovy obhajoby vo výške 672,36 eur bez DPH + 20 % DPH podľa ust. § 22 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. vo výške 134,47 eur, celkovo tak trovy obhajoby vo výške 806,83 eur s DPH. (vyúčtovanie predložené žalobcom na č. I. 5 spisu)

16. Podľa záznamu z porady klientom zo dňa 27.01.2011 podpísaného žalobcom a jeho obhajcom v dotknutej trestnej veci (predložený žalobcom na č. I. 50 spisu) dňa 27.01.2011 v čase od 13.00 hod do 14.20 hod. vykonal obhajca žalobcu so žalobcom prvú poradu ohľadom prevzatia právneho zastupovania, ktorej obsahom bolo odovzdanie podkladov ohľadom trestného stíhania obhajcovi, dohoda o poskytovaní služieb, dohoda o zmene a zložení zálohy za poskytnutie právnych služieb. Zároveň bol vytvorený na porade potrebný časový priestor na zodpovedanie otázok žalobcu, pričom žalobca bol poučený o svojich procesných právach a povinnostiach.

17. Podľa záznamu z porady klientom zo dňa 30.01.2011 podpísaného žalobcom a jeho obhajcom v dotknutej trestnej veci (predložený žalobcom na č. I. 51 spisu) dňa 30.01.2011 v čase od 10.00 hod do 12.20 hod. vykonal obhajca žalobcu so žalobcom poradu pred účasťou na vyšetrovacích úkonoch prípravného konania, a to výsluchov žalobcu a svedka. Obsahom porady bola príprava na výsluch obvineného, objasnenie priebehu udalostí a vzájomných vzťahov s poškodeným.

18. Podľa príjmového pokladničného dokladu č. Y. Y.-XXXX zo dňa 28.07.2011 (predložený žalobcom na č. I. 52 spisu) prijal obhajca žalobcu od žalobcu dňa 28.07.2011 v hotovosti sumu 900,- eur ako zálohu za právne služby.

19. Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (dôkaz predložený žalobcom na č. I. 6 spisu) požiadal žalobca Ministerstvo vnútra SR o predbežné prerokovanie totožných nárokov, ako si ich žalobou uplatnil v prejednávanej spore, a to v celkovej sume 18.406,83 eur (z toho nároku na náhradu škody vzniknutej mu úhradou trov obhajoby v sume 806,63 eur a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 17.600,- eur).

20. Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 17.02.2015 (dôkaz predložený žalobcom na č. I. 8 spisu) s odkazom na to, že mu bola dňa 22.01.2015 doručená žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, oznamovalo žalobcovi, že v danom prípade neboli naplnené základné predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a preto jeho žiadosti o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nie je možné vyhovieť.

21. Súd má zo svojej činnosti vedomosť (§ 186 ods. 1 CSP), že priemerná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky bola: za prvý polrok kalendárneho roka 2010 vo výške 741,- eur a za prvý polrok kalendárneho roka 2011 vo výške 763,- eur.

22. Podľa ust. § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, tento zákon upravuje a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

23. Podľa ust. § 2 zákona č. 514/2003 Z. z., na účely tohto zákona a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, b) orgán verejnej moci je 1. štátny orgán, 2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

24. Podľa ust. § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

25. Podľa ust. § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

26. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. účinnom od 01.01.2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, 2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, [1] § 3 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov, § 38 a § 175a až 175zd Občianskeho súdneho poriadku] 3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, [2] zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov]

27. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. účinnom od 01.01.2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, [3] § 10 ods. 8 Trestného poriadku v znení neskorších predpisov] a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.
28. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 508/2010 Z. z. účinnom od 01.01.2011, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu [4] § 38 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre] v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.
29. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. účinnom od 01.01.2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.
30. Podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.
31. Podľa ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.
32. Podľa ust. § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.
33. Podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.
34. Podľa ust. § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.
35. Podľa ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. účinnom od 01.01.2013, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.
36. Podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 215/2007 Z. z. účinnom od 01.09.2007, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. [1a) § 35b ods. 10 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení zákona č. 215/2007 Z. z.]
37. Podľa ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.
38. Podľa ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 517/2008 Z. z. účinnom od 01.01.2009, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a)

osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

39. Podľa ust. § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

40. Podľa ust. § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. [9) Vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, Vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 591/2002 Z. z. o odmenách komerčných právnikov za poskytovanie právnej pomoci; pozn. s účinnosťou od 01.01.2005 upravuje vyhláška MS SR č. 655/2004 Z. z.] Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

41. Podľa ust. § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. účinnom od 01.01.2013, ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

42. Podľa ust. § 121 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

43. Podľa ust. § 122 ods. 1 OZ, lehota určená podľa dní začína sa dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok. Polovicou mesiaca sa rozumie pätnásť dní.

44. Podľa ust. § 122 ods. 2 OZ, koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, pripadne koniec lehoty na jeho posledný deň.

45. Podľa ust. § 517 ods. 1 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

46. Podľa ust. § 517 ods. 2 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

47. Podľa ust. § 3 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení nariadenia Vlády SR č. 30/2013 Z. z. účinnom od 01.02.2013, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (§ 17 ods. 1 zákona č. 659/2007 Z. z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

48. Podľa ust. § 3 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 30.06.2013, výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka (ďalej len "výpočtový základ").

49. Podľa ust. § 9 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení vyhlášky MS SR č. 649/2005 Z. z. účinnom od 01.01.2006, základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

50. Podľa ust. § 12 ods. 3 písm. b) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení vyhlášky MS SR č. 649/2005 Z. z. účinnom od 01.01.2006, pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov a neprevyšuje desať rokov, jedna osmina výpočtového základu.

51. Podľa ust. § 14 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení vyhlášky MS SR č. 232/2010 Z. z. účinnom od 01.06.2010 do 13.06.2013, odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby: a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom, b) písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej, c) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo za konanie pred súdom alebo iným orgánom, [4) § 36 Trestného poriadku] pri konaní o dohode o vine a treste, pri konaní o zmieri, a to

za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín, ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny, d) vypracovanie právneho rozboru vecí okrem trestnoprávnej veci, e) návrh na obnovu konania, odvolanie, dovolanie, mimoriadne dovolanie, podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, f) vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie.

52. Podľa ust. § 14 ods. 2 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení vyhlášky MS SR č. 232/2010 Z. z. účinnom od 01.06.2010 do 13.06.2013, odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: a) ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu; dĺžka trvania porady alebo rokovania s klientom, ktorý je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, sa preukazuje potvrdením príslušného ústavu na výkon väzby alebo ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

53. Podľa ust. § 14 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení vyhlášky MS SR č. 232/2010 Z. z. účinnom od 01.06.2010 do 13.06.2013, odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: a) návrh na predbežné opatrenie a odvolanie proti rozhodnutiu o predbežnom opatrení, návrh na zabezpečenie dôkazu alebo dedičstva, b) odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej, a vyjadrenie k takému odvolaniu, c) návrhy a sťažnosti vo veciach, o ktorých sa rozhoduje na verejnom zasadaní, s výnimkou návrhu na obnovu konania, d) účasť na verejnom zasadaní, ak nejde o odvolanie alebo obnovu konania, e) ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu.

54. Podľa ust. § 15 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., advokát má popri nároku na odmenu aj nárok na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy.

55. Podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

56. Podľa ust. § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v vyhlášky MS SR č. 209/2009 Z. z. účinnom od 31.05.2009, ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa tarifná odmena určená podľa § 9 až 14f o daň z pridanej hodnoty.

57. Pokiaľ ide o žalobcom žalobou uplatňované právo v spore čo do žalovanej sumy 823,88 eur, možno konštatovať, že žalobca si žalobou v konaní nepochybne uplatňoval právo na náhradu škody (majetkovej ujmy) podľa cit. ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplývajúce z objektívnej zodpovednosti žalovaného za rozhodnutie - uznesenie vyšetrovateľa OR PZ v Žiline ČVS: ORP-1239/OVK-ZA-2010 zo dňa 14.01.2011 podľa cit. ust. § 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Táto škoda mu mala vzniknúť vynaložením trov obhajoby v príčinnej súvislosti s jeho trestným stíhaním začatým uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Žiline ČVS: ORP-1239/OVK-ZA-2010 zo dňa 14.01.2011. Pokiaľ ide v ďalšom o žalobcom uplatňované právo v spore čo do žalovanej sumy 17.600,- eur, možno konštatovať, že žalobca si žalobou v konaní nepochybne uplatňoval právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa cit. ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplývajúce z objektívnej zodpovednosti žalovaného za rozhodnutie - uznesenie vyšetrovateľa OR PZ v Žiline ČVS: ORP-1239/OVK-ZA-2010 zo dňa 14.01.2011 podľa cit. ust. § 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

58. Ak teda ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore (t. j. ako nositeľa ním tvrdeného hmotného práva), žalobca túto nepochybne odvodzoval z toho, že označeným rozhodnutím (o vznesení obvinenia) bol ako obvinený poškodený, keďže mu vznikla škoda (majetková ujma) a súčasne aj nemajetková ujma, pričom v danom prípade iba samotné konštatovanie porušenia jeho práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu jemu spôsobenú označeným rozhodnutím a túto nie je možné uspokojiť inak ako v peňažnej forme (vo forme relutárnej náhrady).

59. Súd na tomto mieste považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ ide o žalovaného (štát) tento nie je logicky sám o sebe spôsobilý konať v civilnom sporovom konaní a je potrebné, aby v jeho mene konal príslušný štátny orgán podľa osobitného predpisu (ust. § 73 CSP) V prejednávanej spore je takýmto osobitným právnym predpisom nepochybne zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa ust. § 3 ods. 1 určuje príslušný orgán v ust. § 4.

60. Súd mal za to, že v dotknutom prípade je orgánom príslušným konať v mene žalovaného v zmysle cit. ust. § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. GP SR.

61. Vzhľadom k tomu, že GP SR namietala svoju príslušnosť, súd považuje za potrebné odôvodniť, z akých dôvodov tak s GP SR ako s orgánom konajúcim v mene štátu v prejednávanom spore konal.

62. V danom prípade mal totiž súd za to, že neboli naplnené podmienky pre pôsobnosť Ministerstva spravodlivosti SR (ďalej len „MS SR“) podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a) alebo m) a ani podľa ust. § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a ani pre pôsobnosť Ministerstva vnútra SR (ďalej len „MV SR“) podľa ust. § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Podľa skutkových tvrdení žalobcu mal totiž prokurátor sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia žalobcovi ČVS: ORP-1239/OVK-ZA-2010 zo dňa 14.01.2011 (ktoré, ako to vyplýva z obsahu žaloby, považoval žalobca za nezákonné rozhodnutie) zamietnuť uznesením č. k. 3Pv 508/10-10 zo dňa 03.02.2011, pričom následne nedošlo k podaniu obžaloby v predmetnej trestnej veci a prokurátor trestné stíhanie žalobcu uznesením č. k. 3Pv 508/10/5511-33 zo dňa 09.10.2012 zastavil.

63. V danom prípade tak nezákonným rozhodnutím bez najmenších pochybností a nesporne nemalo byť rozhodnutie či už súdu, alebo notára, alebo súdneho exekútora [§ 4 ods. 1 písm. a)] a zjavne ani nešlo o prípad podľa ust. § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z., kedy by bolo príslušných viacero orgánov podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a) až l) zákona č. 514/2003 Z. z. a ani podľa ust. § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., kedy by nebolo možné určiť príslušný orgán, a kedy by do úvahy ako príslušný orgán pripadalo do úvahy MS SR.

64. Tým, že prokurátor zamietol sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia žalobcovi ČVS: ORP-1239/OVK-ZA-2010 zo dňa 14.01.2011 nie je taktiež naplnená jedna z kumulatívnych podmienok pre pôsobnosť MV SR podľa cit. ust. § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. konať v prejednávanom spore za štát. K tomuto záveru viď rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 8 Cdo 289/2014 zo dňa 14.10.2015 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2016 pod publikačným č. 6, podľa ktorého: „Nové ustanovenie [pozn. ust. § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z.] teda určuje MV SR za orgán konajúci v mene štátu (len) vtedy, ak sú kumulatívne (pozri spojku „a“) splnené podmienky, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. A contrario, ak prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu (aká bola procesná situácia v preskúmvanej veci), vo veci náhrady škody, keďže škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní, koná v mene štátu GP SR [§ 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z.]“.

65. Pokiaľ teda ide o záver o príslušnosti GP SR podľa cit. ust. § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. súd dáva do pozornosti nasledovné. Ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 412/2012 Z. z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 514/2003 Z. z., a to aj ust. § 4, t. j. pred 01.01.2013 sa Najvyšší súd SR vporiadal s príslušnosťou orgánu konajúceho v mene štátu v rozsudku spis. zn. 3Cdo 194/2010 zo dňa 30.03.2011 nasledovne: „Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak. V zmysle § 4 ods. 1 písm. b) tohto zákona koná vo veci náhrady škody Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán policajného zboru. V zmysle § 4 ods. 1 písm. f) tohto zákona koná vo veci náhrady škody Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (v odkaze pod čiarou je uvedený § 38 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. V zmysle § 4 ods. 1 písm. l) tohto zákona koná vo veci náhrady škody orgán príslušný podľa písmen a) až j), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý. V danom prípade došlo ku škode žalobkyne v trestnom konaní. Orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a policajt (§ 10 ods. 1 TP). Policajtom sa na účely tohto zákona rozumie aj vyšetrovateľ policajného zboru (pozri bližšie § 10 ods. 7 TP). Trestné stíhanie sa začne vydaním uznesenia, ktoré policajt doručí prokurátorovi najneskôr do 48 hodín (§ 199 ods. 1 druhá a šiesta veta TP). Ak je po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi (pozri bližšie § 206 ods. 1 prvá veta TP). Po skončení vyšetrovania policajt predloží spis prokurátorovi s návrhom na podanie obžaloby alebo na iné rozhodnutie (pozri bližšie § 209 ods. 1 prvá veta TP). Prokurátor alebo policajt postúpi vec inému orgánu, ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin (pozri bližšie § 214 ods.

1 TP). Dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor (§ 230 ods. 1 TP). Pri výkone tohto dozoru je prokurátor oprávnený a) dávať záväzné pokyny na vyšetrovanie a určovať lehoty na ich vybavenie, b) vyžadovať od policajta spisy, dokumenty, materiály a správy o stave konania vo veciach, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie, na zistenie či policajt včas začal trestné stíhanie a riadne v ňom postupuje, c) zúčastniť sa na vykonávaní úkonov policajta, osobne vykonať jednotlivý úkon alebo aj celé vyšetrovanie a vydať rozhodnutie v ktorejkoľvek veci, d) vrátiť vec policajtovi na doplnenie vyšetrovania s pokynmi, e) zrušiť nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutia policajta, ktoré môže nahradiť vlastnými rozhodnutiami, f) odňať vec policajtovi (pozri bližšie § 230 ods. 2 TP). Iba prokurátor je oprávnený v prípravnom konaní podať obžalobu [§ 231 písm. a) TP]. Uvedený výňatok z niektorých ustanovení Trestného poriadku ozrejmuje, že na úseku trestného konania, ktorý začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšený podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ policajného zboru, ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci preto ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR, ako aj Generálna prokuratúra SR. Z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v danom prípade orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý [§ 4 ods. 1 písm. l) zákona č. 514/2003 Z. z.]. Zákon č. 412/2012 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2013 novelizoval ust. § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., pokiaľ ide o príslušnosť MS SR, MV SR a GP SR [t. j. písm. a), b) a f)], len v časti právnej úpravy týkajúcej sa príslušnosti MS SR a MV SR. Úmysel zákonodarcu pri prijímaní dotknutej zmeny právnej úpravy vymedzenej ust. § 4 zákona č. 514/2003 Z. z. je obsiahnutý v dôvodovej správe k návrhu zákona, v ktorej vo všeobecnej časti sa udáva: „Účelom návrhu zákona je vytvoriť legislatívne podmienky na ďalšie zlepšenie fungovania inštitútu zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a reagovať na poznatky aplikačnej praxe. Súčasne sa spresňuje platná právna úprava, aby nedochádzalo k výkladovým rozdielnostiam, ktoré komplikujú proces uplatňovania zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Návrh zákona na dosiahnutie uvedených cieľov precizuje úpravu pôsobnosti orgánov konajúcich v mene štátu,“. V osobitnej časti sa k bodom 1 a 2 [t. j. k novelizovaným zneniam ust. § 4 ods. 1 písm. a) a b)] udáva: „Ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 rozlišuje viaceré prípady spôsobenia škôd orgánom verejnej moci a v nadväznosti na túto diferenciáciu určuje viacero orgánov konajúcich v mene štátu. Vychádzajúc z poznatkov aplikačnej praxe sa navrhuje precizovať príslušnosť orgánov verejnej moci v súvislosti so zodpovednosťou za nezákonné rozhodnutie. Explicitne sa vymedzuje príslušnosť Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v prípade nezákonného rozhodnutia vydaného súdom alebo v prípade nesprávneho úradného postupu súdu.“ a „Obdobne ako v bode 1, sa explicitne vymedzuje príslušnosť Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v prípade konania vyšetrovateľa alebo povereného pracovníka Policajného zboru resp. Ministerstva financií Slovenskej republiky v prípade konania vyšetrovateľa finančnej správy a povereného pracovníka finančnej správy. Vo vzťahu ku Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky naďalej platia ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f)“. Prihliadajúc tak na závery súdnej praxe spred novely vykonanej zákonom č. 412/2012 Z. z., ako aj na dôvody predkladateľa tejto novely, ktoré sú obsiahnuté v dôvodovej správe k návrhu uvedeného zákona, možno autentickým výkladom dospieť k záveru, že cieľom zákonodarcu pri prijímaní zákona č. 412/2012 Z. z. nebolo negovať dovedajšiu súdnu prax (viď vyššie cit. rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3 Cdo 194/2010), ale len túto potvrdiť a precizovať dovedy platnú právnu úpravu. Tomu v prípade nezákonného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní (mimo rozhodnutia súdu) zodpovedá to, že naďalej je potrebné príslušnosť štátnych orgánov podľa ust. § 4 deliť medzi MV SR a GP SR. Príslušnosť MV SR sa tak po novele vykonanej zákonom č. 412/2012 Z. z. obmedzila len na prípady, keď prokurátor nezamietol sťažnosť proti (nezákonnému) uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a (kumulatívne) nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. V ostatných prípadoch nezákonného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní (mimo rozhodnutia súdu, čo bolo aj v prejednávanej spore) je tak príslušná GP SR. Tomu zodpovedá aj skutočnosť, že zákon č. 412/2012 Z. z. n novelizoval ust. § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. 66. Z hľadiska naplnenia procesnej podmienky pre konanie súdu v prejednávanej veci, a to či došlo k predbežnému prerokovaniu nároku žalobcu podľa ust. § 15 a § 16 zákona č. 514/2003 Z. z. príslušným orgánom podľa ust. § 4 zákona č. 514/2003 Z. z. súd konštatuje, že ku dňu rozhodnutia súdu v prejednávanej veci, t. j. ku dňu 14.11.2017, zo strany GP SR nedošlo na základe písomnej žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, ktorý si uplatňoval v súdnom konaní, doručenej MV SR (ako nepríslušnému orgánu štátu) dňa 22.01.2015, k uspokojeniu jeho nároku a ani

k oznámeniu GP SR, že jeho nárok na náhradu škody neuspokojí. Možno tak konštatovať, že ku dňu rozhodnutia súdu vo veci, t. j. ku dňu 14.11.2017, už zjavne márne uplynula 6-mesačná lehota podľa cit. ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., pre ktorej začiatok v zmysle ust. § 122 ods. 1 OZ (zohľadniac odkaz ust. § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.) bol určujúci deň 22.01.2015, kedy žalobca doručil žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody MV SR (so zachovaním účinkov podania žiadosti aj na nepríslušnom orgáne v zmysle cit. ust. § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.) a ktorej koniec v zmysle ust. § 122 ods. 2 OZ tak spadá na deň 22.07.2015 (o 24.00 hod.). Teda už v čase podania žaloby na súde dňa 01.10.2015 došlo k uplynutiu lehoty podľa cit. ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Predmetná podmienka predbežného prerokovania nároku na náhradu škody tak bola v prejednávacom spore naplnená.

67. Súd sa tak v ďalšom zaoberal vecne posúdením vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a s tým spojenou dôvodnosťou žaloby, a to čiastočne spoločne pre každý z dvoch žalobcom žalovaných nárokov (existencia nezákonného rozhodnutia) a čiastočne vo vzťahu ku každému z týchto dvoch žalovaných nárokov zvlášť.

68. Pokiaľ tak ide o žalobcom v spore oba žalované nároky (na náhradu škody, ako aj na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch), oba tieto nároky mali vzniknúť žalobcovi v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o vznesení obvinenia - uznesenie vyšetrovateľa OR PZ v Žiline ČVS: ORP-1239/OVK-ZA-2010 zo dňa 14.01.2011, súd poukazuje na to, že hmotno-právnymi podmienkami vzniku zodpovednosti štátu za škodu (v danom prípade za vznik škody, ako aj nemajetkovej ujmy) podľa cit. ust. 3 ods. 1 písm. a) v spojení s ust. § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. na rozdiel od všeobecných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa ust. § 420 ods. 1 OZ (protiprávne konanie škodcu, škoda, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody a napokon zavinenie), sú: 1. nezákonné rozhodnutie, 2. škoda, resp. nemajetková ujma a 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, resp. vznikom nemajetkovej ujmy).

69. „Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle cit. ustanovenia § 6 ods. 1 veta prvá uvedeného zákona je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu objasňujúceho obsah právnej normy vo vzájomných súvislostiach s inými právnymi normami možno dospieť k záveru, že pokiaľ cit. ustanovenie § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je umiestnené vo štvrtej časti označenej ako spoločné ustanovenia, prichádza do úvahy jeho praktické uplatnenie (teda zahrnutie trov konania, ktoré vznikli i v konaní, v ktorom bola vec postúpená inému orgánu do náhrady škody) aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorej podmienky upravuje § 6 tohto zákona. Z hľadiska výkladu teleologického vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnúť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány

činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.) účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp. zn. 1 CZ 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné.“ [z uznesenia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010 publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 2/2014 pod publikačným č. 37, obdobné závery vyplývajú tiež z rozsudku Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo 194/2010 zo dňa 30.03.2011, z uznesenia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo 64/2008 zo dňa 30.09.2009: „So zreteľom aj na systematický výklad (prihliadnutie na cit. úpravu v ust. § 5 ods. 2 písm. a) a b) a § 6 ods. 3 písm. a) a b) tohto zákona, ktoré ustanovenia stanovujú prípady, kedy právo na náhradu škody neprichádza do úvahy) a na analogické použitie uvedených ustanovení na riešenie právnu vec (ako výnimiek - negatívne vymedzenie, kedy nemá spod obžaloby oslobodená osoba právo na náhradu škody), je treba uzavrieť, že z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu má ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia; takéto právo by nemal iba vtedy, ak by si vznesenie obvinenia zaviniel sám, bol spod obžaloby oslobodený len pre to, že nie je za trestný čin trestne zodpovedný, resp. že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný.“, na ktoré rozhodnutia poukazoval aj žalobca v rámci svojej právnej argumentácie]

70. V kontexte s obranou žalovaného poukazujúcou na nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 163/2013-50 zo dňa 13.11.2013, podľa ktorého: „Skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t. j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Legálnym prostriedkom obvineného z trestného činu, ako aj iných oprávnených osôb (§ 185 Trestného poriadku) ako rozptýliť zákonnosť dôvodov, na ktorých je obvinenie postavené, je podanie sťažnosti proti nemu.“ si súd s náležitým rešpektom k právnym názorom vysloveným Ústavným súdom SR dovoľí poznamenať, že túto právnu úvahu nemožno prezentovať ako zásadnú judikatúrnu zmenu. Uvedené rozhodnutie II. senátu Ústavného súdu SR sa síce do istej miery môže javiť ako zásadne revidujúce vyššie citovanú dlhodobu konzistentnú judikatúru Najvyššieho súdu SR, avšak podľa názoru súdu tomu tak nie je. Ak by tomu tak malo byť, rozhodnutie by sa nepochybne muselo s ohľadom na princípy právnej istoty ako imanentnej súčasť právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR) bližšie vyrovnáť s doposiaľ vyššie cit. konzistentnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR, nevynímajúc aj iné rozhodnutie toho istého senátu (v rovnakom zložení) v inom jeho skoršom rozhodnutí - náleze č. k. II. ÚS 25/2011-33 zo dňa 24.03.2011 (na ktoré poukázal aj žalobca), ktoré v plnej miere reflektuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR reprezentovanú práve cit. uznesením spis. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010. II. senát Ústavného súdu SR v náleze č. k. II. ÚS 25/2011-33 zo dňa 24.03.2011 uviedol, že: „Vo vzťahu k náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím základné podmienky vzniku nároku na náhradu škody stanovuje § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a to jednak tým, že stanovuje ako predpoklad na náhradu škody (mimo iného) vydanie nezákonného rozhodnutia a ďalej jeho zrušenie pre nezákonnosť

príslušným orgánom. Tieto podmienky sú splnené iba vtedy, ak je vydané rozhodnutie následne zrušené práve z dôvodu nezákonnosti a iba na to príslušným orgánom. Z takéhoto zrušujúceho rozhodnutia potom musí byť dôvod zrušenia skoršieho rozhodnutia (jeho nezákonnosť) zrejmý. Príslušným orgánom povolaným zrušiť uznesenie o vznesení obvinenia v trestnom konaní pre jeho nezákonnosť, resp. oslobodiť obžalovaného spod obžaloby, môže byť iba súd alebo orgán činný v trestnom konaní. Ústavný súd zastáva názor, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, nielen zastavenie trestného stíhania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. tak, ako bolo judikované všeobecnými súdmi (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009), ale rovnaké dôsledky má aj rozhodnutie o postúpení veci do priestupkového konania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je totiž stanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorý sa neskôr ukázal ako nezákonný. V prípade sťažovateľov bolo trestné konanie skončené uznesením, z ktorého je zrejmé, že predpoklad o tom, že sa dopustili trestného činu, sa nenaplnil. S ohľadom na už uvedené dospel ústavný súd k záveru, že krajský súd na vec sťažovateľov skutočne aplikoval právnu normu spôsobom, ktorý poprel jej účel a zmysel. Keďže právne závery krajského súdu boli zjavne arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím bolo porušené základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, a tým aj základné právo sťažovateľov na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, pretože sťažovateľom svedčila od začiatku legitímna nádej na zhmotnenie ich pohľadávky na náhradu nákladov nimi vynaložených na obhajobu v trestnom konaní, keďže od momentu právoplatného skončenia trestného konania, resp. najneskôr od momentu právoplatného skončenia priestupkového konania bez uznania ich viny spĺňali všetky podmienky na priznanie nimi uplatňovanej náhrady škody.“ V citovanom náleze č. k. II. ÚS 163/2013-50 zo dňa 13.11.2013 napokon Ústavný súd SR napokon udáva, že dotknutá judikatúra Najvyššieho súdu SR neprešla testom ústavnosti, avšak takýto test Ústavný súd SR zjavne ani v tomto rozhodnutí nevykonal. Napokon súd poukazuje na ďalšie rozhodnutie Ústavného súdu SR - nález č. k. I. ÚS 320/2016-49 zo dňa 07.07.2016, ktorým sa Ústavný súd SR opätovne prihlásil k už zmienenému uzneseniu spis. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010, v ktorého odôvodnení sa udáva: „Z hľadiska teleologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania (uznesenie najvyššieho súdu z 18. októbra 2010 sp. zn. 4 MCdo 15/2009 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2014.). ... Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca.“

71. V kontexte s týmto súd poukazuje na dlhodobu sa vyvíjajúcu a stabilnú rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej Ústavný súd SR netvorí súčasť systému všeobecných súdov, ale podľa ust. čl. 124 Ústavy SR je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto úlohou Ústavného súdu SR nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha Ústavného súdu SR sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s

Ústavou SR alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. (k tomu napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR spis. zn.: I. ÚS 19/2002, I. ÚS 27/2004, I. ÚS 74/2005, III. ÚS 666/2016) Z uvedených dôvodov tak vyslovenú právnu úvahu Ústavným súdom SR v náleze č. k. II. ÚS 163/2013-50 zo dňa 13.11.2013 nemožno chápať absolutizujúco a je ju nutné vykladať hlavne v kontexte s individuálnymi okolnosťami konkrétnej veci, o ktorej sa v danom prípade konalo pred ústavným súdom. Dotknutá právna úvaha bola vyslovená v súvislosti s riešením otázky rozhodujúcej právnej skutočnosti pre začiatok plynutia objektívnej zložky premlčacej doby podľa ust. § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., a to práve vo väzbe na vyššie spomínanú judikatúru Najvyššieho súdu SR. Napokon treba tiež poznamenať, že Najvyšší súd SR konajúc v rozsahu svojej pôsobnosti podľa ust. čl. 142 ods. 1 Ústavy SR zjednocovať výklad zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (§ 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) zverejnil v roku 2014 uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 2/2014 pod publikačným č. 37 (teda až po rozhodnutí Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 163/2013-50 zo dňa 13.11.2013, na ktoré sa žalovaný v rámci svojej obrany odvolával), pričom tak toto rozhodnutie z hľadiska jeho právneho významu je nutné považovať za rozhodnutie zásadného významu podľa čl. 2 ods. 2 CSP [k tomu uznesenie NS SR spis. zn. 3 Cdo 158/2012 zo dňa 14.11.2012: „Osobitný proces, výsledkom ktorého bolo publikovanie rozhodnutia najvyššieho súdu v zbierke ako R 111/1998, priznáva tomuto rozhodnutiu osobitný význam. Výklad najvyššieho súdu, ktorý v ňom podal, nie je síce právne (de iure) záväzný, fakticky (de facto) má ale vysokú vecnú autoritu. I keď judikatúra najvyššieho súdu nie je formálne záväzná, ipso iure normatívnu silu má, a to tak vo vertikálnej línii (voči súdom nižších stupňov), ako aj v horizontálnej línii (medzi jednotlivými senátmi a kolégiami najvyššieho súdu navzájom). Podmienkou efektívneho plnenia úlohy najvyššieho súdu vyplývajúcej z ustanovenia § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v zmysle vyššie uvedeného je aj to, že ak už došlo k judikatórnemu vyriešeniu určitej otázky a k publikovaniu niektorého rozhodnutia alebo stanoviska riešiaceho túto otázku v zbierke, je potrebné, aby súdy tento judikatórny posun vo svojej rozhodovacej praxi reflektovali.“].

72. Súd si tak v prejednávanej veci osvojil právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR v cit. uznesení NS SR spis. zn. spis. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010, ktorý odzrkadľuje doterajšiu judikatúrnú prax najvyššieho súdu, zdôrazňujúc objektívny charakter zodpovednosti štátu podľa ust. § 3 zákona č. 514/2003 Z. z., t. j. vychádzajúc z toho, že táto zodpovednosť je zodpovednosťou za výsledok trestného konania. Pre účely posudzovania vzniku zodpovednosti štátu podľa ust. § 3 zákona č. 514/2003 Z. z. tak nie je zásadne rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní v akomkoľvek jeho štádiu vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo v konečnom rozhodnutí. Ak tomu tak nie je a trestné stíhanie bolo voči určitej osobe, ktorej bolo pre určitý skutok vznesené obvinenie, zastavené, niet logického dôvodu, aby aj napriek tomu, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo nikdy v rámci trestného konania formálne zrušené pre jeho nezákonnosť, toto uznesenie nebolo považované pre účely ust. § 3 ods. 1 písm. a) a ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. za nezákonné rozhodnutie. Súd tak nevidel žiaden dôvod stotožniť sa s argumentáciou žalovaného a odchyliť sa tak od citovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. (ust. čl. 2 ods. 2 a 3 CSP) Za nesprávnu považoval súd aj časť argumentácie GP SR, že sa týmto spôsobom vykladania ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2004 Z. z. vytvára neprípustný tlak súdnej moci na orgány činné v trestnom konaní, keďže je potrebné vo všeobecnosti si uvedomiť, že objektívna zodpovednosť v tomto prípade vzniká štátu, nie tomu ktorému orgánu činnému v trestnom konaní. Súčasne súdy výkladom zákonov (čím plnia len svoju pôsobnosť vymedzenú Ústavou SR) ani nijakým spôsobom na orgány činné v trestnom konaní nie sú spôsobilé vyvíjať neprípustný tlak. Naopak súdy prezentovaných výkladom len chránia práva fyzických a právnických osôb (najmä podľa ust. čl. 46 ods. 3 Ústavy SR), ktoré boli trestne stíhané a ktoré neboli uznané za vinné zo spáchania trestného činu, čím len potvrdzujú ich práva podľa ust. čl. 50 ods. 2 Ústavy SR.

73. V spornom prípade tak po tom, ako bolo žalobcovi uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Žiline ČVS: ORP-1239/OVK-ZA-2010 zo dňa 14.01.2011 vznesené obvinenie zo spáchania trestného činu a súčasne po tom, ako bola prokurátorom Okresnej prokuratúry Žilina uznesením spis. zn. 3Pv 508/10-10 zo dňa 03.02.2011 zamietnutá včasná a riadna sťažnosť žalobcu proti uvedenému uzneseniu o vznesení obvinenia, došlo právoplatne rozhodnutím prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina - uznesením spis. zn. 3Pv 508/10/5511-33 zo dňa 09.10.2012 k zastaveniu dotknutého trestného stíhania z dôvodu, že skutok kladený žalobcovi za vinu nie je trestným činom a nie je ani dôvod na postúpenie veci. Zohľadniac vyššie prezentovaný právny výklad a tieto skutkové okolnosti prejednávaneho sporu, je možné uzavrieť, že v danom prípade bola naplnená podmienka podľa cit. ust. § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, t. j. existenciu nezákonného rozhodnutia (uznesenie vyšetrovateľa

OR PZ v Žiline ČVS: ORP-1239/OVK-ZA-2010 zo dňa 14.01.2011), voči ktorému žalobca podal včas riadny opravný prostriedok (sťažnosť).

74. Pod pojmom škody je z teoreticko-právneho hľadiska nutné rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom. Zákon rozoznáva skutočnú škodu a ušlý zisk. Pod skutočnou škodou treba rozumieť zmenšenie majetku poškodeného, prípadne aj náklady potrebné na to, aby sa dosiahol predchádzajúci stav. Pod ušlým ziskom treba rozumieť to, čo by poškodený mohol získať, keby nedošlo k vzniku škody.

75. Je nepochybné v danom prípade, že u žalobcu vynaložením trov obhajoby (ich zaplatením zvolenému obhajcovi) došlo k ujme v jeho majetkovej sfére, a to k zmenšeniu majetku zodpovedajúcemu zaplatenej peňažnej sume trov obhajoby, teda ku skutočnej škode podľa cit. ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Tým bol naplnený ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa cit. ust. § 3 ods. 1 písm. a) v spojení s cit. ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

76. Existenciu príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, je nutné v každom konkrétnom prípade bezpochybné preukázať, teda nemožno ju len predpokladať. Ide o vzťah príčiny - porušenia právnej povinnosti a následku - vzniku škody.

77. Je nepochybné, že nebyť trestného stíhania vedeného po vznesení obvinenia dotknutým uznesením vyšetrovateľa PZ voči žalobcovi, neboli by žalobcovi vznikli akékoľvek trovy obhajoby, v prejednávanej spore spočívajúce v odmene a náhradách vyúčtovaných žalobcovi jeho obhajcom za poskytovanie právnych služieb. V tomto prípade je tak nad všetku pochybnosť daná príčinná súvislosť medzi vznikom škody u žalobcu (t. j. ujmy, ktorá nastala v jeho majetkovej sfére) v podobe trov obhajoby a trestným stíhaním vedeným proti žalobcovi na podklade dotknutého rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia) vyšetrovateľa PZ. V dotknutom prípade súčasne nebolo podstatné, že u žalobcu nešlo o povinnú obhajobu podľa ust. § 37 Trestného poriadku, ale že žalobca len realizoval svoje ústavou garantované právo podľa ust. čl. 50 ods. 3 Ústavy SR [resp. ust. čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd]. Realizácia tohto práva žalobcu v dôsledku nezákonného rozhodnutia v trestnom konaní mu tak nemôže byť na škodu. Týmto došlo k naplneniu aj posledného hmotno-právneho predpokladu vzniku nároku žalobcu na náhradu škody (majetkovej ujmy, ktorú si žalobca uplatňoval v rozsahu sumy 823,88 eur) podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a to, že škoda žalobcovi vznikla v dôsledku (v príčinnej súvislosti) dotknutého nezákonného rozhodnutia.

78. Na základe uvedeného súd dospel k nepochybnému záveru o oprávnenosti uplatneného nároku žalobcu čo do jeho základu, teda dôvodnosti žaloby v tejto časti (ktorou si uplatňoval žalobca nárok na náhradu škody zodpovedajúcej ním vynaloženým trovám obhajoby), čo do jej základu.

79. Zaoberajúc sa výškou uplatneného nároku v kontexte rozsahu uplatnenej náhrady škody podľa ust. § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. súd konštatuje, že žalovaný v spore nenamietal vykonanie ani jedného z úkonov právnej služby poskytnutých žalobcovi v rámci jeho obhajoby obhajcom ním zvoleným, čo aj výslovne uviedol na pojednávaní dňa 03.11.2017. Súd tak považoval v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP medzi stranami sporu za nesporné, že zo strany obhajcu žalovaného došlo k poskytnutiu úkonov právnej služby žalobcovi v rámci jeho obhajoby v dotknutom trestnom konaní tak, ako bolo tieto úkony uvedené vo vyúčtovaní trov právneho zastúpenia (dôkaz predložený žalobcom spolu so žalobou na č. I. 5 spisu - uvedené v odseku č. 15 odôvodnenia tohto rozsudku). Žalovaný koncentroval svoje námietky, pokiaľ ide o rozsah vyúčtovaných trov obhajoby žalobcu v predmetnom trestnom konaní, do nasledovných námietok: 1. námietka potreby a účelnosti úkonu právnej služby - ďalšia porada obhajcu so žalobcom pred vyšetrovacími úkonmi zo dňa 30.01.2011 nadväzujúca na prvú poradu obhajcu so žalobcom v rámci úkonu právnej služby - príprava a prevzatie obhajoby vrátane prvej porady s klientom zo dňa 27.01.2011; 2. námietka účelnosti úkonu právnej služby - písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej - vyjadrenie obvineného zo dňa 14.03.2011 a 3. námietka nesprávneho určenia výšky sadzby tarifnej odmeny za úkon právnej služby - písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej zo dňa 27.01.2011 - sťažnosť proti uzneseniu, a to s poukazom na ust. § 14 ods. 3 písm. b) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z.

80. Pokiaľ tak ide o v predchádzajúcom odseku odôvodnenia tohto rozsudku uvedené námietky žalovaného ohľadom niektorých úkonov právnej služby poskytnutých žalobcovi jeho obhajcom v rámci jeho obhajoby v predmetnom trestnom konaní, súd dospel k záveru, že námietka žalovaného ohľadom potreby a účelnosti vykonania úkonu obhajoby - ďalšia porada obhajcu so žalobcom pred vyšetrovacími úkonmi zo dňa 30.01.2011 nebola dôvodná. Súd mal za to, že v danom prípade je možné považovať takýto úkon právnej služby za účelne poskytnutý, pričom jeho potrebu si vyžiadali ďalšie úkony prípravného konania, a to samotný výsluch žalobcu ako obvineného a výsluch svedka - poškodeného. Je možné konštatovať, že žalovaný nerobil sporným, že by nedošlo k takýmto úkonom prípravného konania (výsluch žalobcu ako obvineného a výsluch svedka - poškodeného), a preto poradu žalobcu ako obvineného so svojim obhajcom v súvislosti s takýmito úkonmi prípravného konania možno považovať

za účelne uskutočnený úkon právnej služby v rámci obhajoby žalobcu v predmetnom trestnom konaní. Ak žalovaný namietal, že predmet tejto porady mal byť zahrnutý už v rámci prvého úkonu právnej služby v rámci obhajoby žalobcu v predmetnom trestnom konaní, t. j. v rámci prípravy a prevzatia obhajoby vrátane prvej porady s klientom zo dňa 27.01.2011, súd sa s touto argumentáciou žalovaného nestotožnil. Pokiaľ ide o prvý úkon právnej služby v rámci obhajoby žalobcu v dotknutej trestnej veci - príprava a prevzatie obhajoby vrátane prvej porady s klientom zo dňa 27.01.2011, súd má za to, že obsahom a predmetom takéhoto úkonu právnej služby v rámci jeho časti - prvá porada s klientom, je len zásadné oboznámenie sa obhajcu so skutkovými okolnosťami, ktoré sa týkajú predmetu právneho zastúpenia (obhajoby) a nie detailné prerokovanie, resp. porada s klientom o parciálnych otázkach týkajúcich sa konkrétneho úkonu orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania, ku ktorým malo po ďalšej porade žalobcu s jeho obhajcom dňa 30.01.2011 v dotknutej trestnej veci nesporné dôjsť (výsluch žalobcu ako obvineného a výsluch svedka - poškodeného). Možno totiž dôvodne predpokladať, že pri prvom úkone právnej služby - príprava a prevzatie obhajoby vrátane prvej porady s klientom zo dňa 27.01.2011 dochádza zo strany advokáta (obhajcu) len k prvotnému oboznámeniu sa so skutkovými okolnosťami, ktoré sa týkajú predmetu právneho zastúpenia (obhajoby) s tým, že po dôkladnom naštudovaní si prevzatých podkladov po tomto úkone si obťažnosť dotknutej trestnej veci a nadchádzajúce úkony prípravného konania nepochybne vyžadujú ďalšiu poradu s klientom už konkrétne zameranú na prípravu obhajoby na jednotlivé nadchádzajúce úkony prípravného konania (v danom prípade výsluch žalobcu ako obvineného a výsluch svedka - poškodeného).

81. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku žalovaného ohľadom účelnosti vykonania úkonu právnej služby poskytnutých žalobcovi jeho obhajcom v rámci jeho obhajoby v predmetnom trestnom konaní - písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej - vyjadrenie obvineného zo dňa 14.03.2011, súd túto považoval za dôvodnú. Žalobca totižto nepreukázal (a ani len netvrdil) také skutkové okolnosti týkajúce sa dotknutej trestnej veci (napr. výzvu orgánov činných v trestnom konaní na písomné vyjadrenie sa žalobcu ako obvineného, prípadne predchádzajúci vykonaný úkon orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania), ktoré by vyvolali účelnú potrebu písomného vyjadrenia sa žalobcu ako obvineného v dotknutej trestnej veci zo dňa 14.03.2011. Na margo argumentácie strán sporu, súd považuje za potrebné poznamenať, že v zmysle cit. ust. § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. by mala náhrada škody zahŕňať len účelne vynaložené trovy konania (vrátane trov právneho zastúpenia), a to aj napriek tomu, že účelnosť vynaloženia týchto trov konania bola do znenia ust. § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. inkorporovaná až s účinnosťou novely vykonanej zákonom č. 412/2012 Z. z., t. j. s účinnosťou od 01.01.2013. Vychádzajúc aj z osobitnej časti dôvodovej správy k tejto novele, súd dospel k záveru, že ide len o precizovanie právnej úpravy, ktorá si už aj pred touto právnou zmenou vyžadovala prihládanie na toto kritérium poskytnutia náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. [z dôvodovej správy: „V súlade s § 24 sa spravujú právne vzťahy upravené týmto zákonom úpravou Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o úpravu náhrady nákladov, aj právna úprava Občianskeho zákonníka rovnako používa pojem účelne využívané náklady (napr. § 130 ods. 3, § 151i ods. 3, § 151l ods. 3 atď.). Ako už bolo uvádzané, finančná kompenzácia podľa tohto zákona na jednej strane nemá vytvárať priestor pre obohacovanie sa, ale na druhej strane má umožňovať „spravodlivé zadosťučinenie“. Tento princíp má platiť aj v prípade náhrady trov konania.“] Napokon z logiky veci vyplýva, že náklady na trovy právneho zastúpenia ako škoda môžu byť nahradené len v tom prípade, ak ich vznik bol v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, pričom ak nedošlo k účelnému vynaloženiu trov právneho zastúpenia (t. j. vynaloženie týchto trov si nevyžiadala účelná ochrana práv a záujmov klienta), nemožno o tejto príčinnej súvislosti uvažovať. Súd na základe uvedeného dospel k záveru, že v prípade týchto trov právneho zastúpenia v sume 100,04 eur bez DPH, resp. 120,05 eur s 20 % DPH nebolo možné poskytnúť žalobcovi proti žalovanému ich náhradu. Preto sa súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu s odkazom na rozsudok Krajského súdu v Žiline spis. zn. 10Co/724/2015 zo dňa 27.07.2016 a už bez ďalšieho žalobu v tejto časti, t. j. o zaplatenie sumy 120,05 eur spolu s príslušenstvom tejto pohľadávky (§ 121 ods. 3 OZ), t. j. s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 120,05 eur od 28.02.2015 do zaplatenia zamietol.

82. Súd tak dospel v ďalšom k záveru, že žalobca nesporné účelne vynaložil náklady na trovy právneho zastúpenia - obhajoby v dotknutej trestnej veci, ak uhradil trovy právneho zastúpenia (čo preukázal a bolo to aj medzi stranami sporu nesporné) za nasledovné úkony právnej služby: 1. príprava a prevzatie zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom dňa 27.01.2011; 2. písomné podanie na súd alebo iný orgán týkajúce sa veci samej - sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 27.01.2011; 3. účasť na vyšetrovacích úkonoch - výsluch obvineného dňa 31.01.2011; 4. účasť na vyšetrovacích úkonoch - výsluch svedka - poškodeného dňa 01.03.2011; 5. účasť na vyšetrovacích úkonoch - pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania dňa 14.08.2012. S poukazom na uvedené v odseku č. 80 odôvodnenia tohto rozsudku, žalobca tak v dotknutej trestnej veci účelne vynaložil (ako to nesporné preukázal v

prejednávanej veci) aj náklady trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby - ďalšia porada alebo rokovanie s klientom zo dňa 30.01.2011.

83. Zaoberajúc sa výškou uplatneného nároku v kontexte rozsahu uplatnenej náhrady škody podľa ust. § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. súd konštatuje, že obhajcom žalobcu účtované trovy právneho zastúpenia za v predchádzajúcom odseku odôvodnenia tohto rozsudku uvedené úkony právnej služby - obhajoby v dotknutej trestnej veci, t. j. odmena za tieto úkony právnej služby, ako aj náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (tzv. režijný paušál) a DPH (žalobca preukázal osvedčením o registrácii pre daň z pridanej hodnoty na č. l. 53 spisu vydaným dňa 30.01.2014, že jeho obhajca v predmetnej trestnej veci bol odo dňa 12.10.2009 platcom DPH), boli vyúčtované v súlade s vyššie cit. ust. § 1 ods. 3, § 9, § 12 ods. 3 písm. b), § 14 ods. 1 písm. a), b) a c) a ods. 2 písm. a), § 15 písm. a), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v čase vykonania úkonov právnej služby a súd považoval tak po preukázaní dôvodnosti základu žalovaného nároku za dôvodný aj jeho rozsah a výšku. Pokiaľ ide o základnú sadzbu tarifnej odmeny, súd konštatuje, že túto bolo potrebné posúdiť podľa cit. ust. § 9 v spojení s cit. ust. § 12 ods. 3 písm. b) [keďže žalobcovi bolo v danom prípade vznesené obvinenie pre zločin podľa ust. § 219 ods. 1 a 3 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom do 30.11.2009, na ktorý Trestný zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica je osem rokov] a v spojení s cit. ust. § 1 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom ku dňu vykonania dotknutých úkonov právnej služby. Advokátovi tiež v zmysle cit. ust. § 15 písm. a) v spojení s cit. ust. § 16 ods. 3 a cit. ust. § 1 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom ku dňu vykonania dotknutých úkonov právnej služby patrí tiež náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby (tzv. „režijný paušál“). Konkrétne tak právny zástupca žalobcu (jeho obhajca v predmetnej trestnej veci) vyúčtoval (medzi stranami) nesporne za každý úkon právnej služby - obhajoby: 1. príprava a prevzatie zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom zo dňa 27.01.2011, 2. účasť na vyšetrovacích úkonoch - výsluch obvineného dňa 31.01.2011, 3. účasť na vyšetrovacích úkonoch - výsluch svedka - poškodeného dňa 01.03.2011; odmenu vo výške 92,63 eur (ako 1/8 výpočtového základu, t. j. 1/8 zo sumy 741,- eur = 92,63 eur), ďalej režijný paušál vo výške 7,41 eur (ako 1/100 výpočtového základu, t. j. 1/100 zo sumy 741,- eur = 7,41 eur); ďalej za úkon právnej služby - obhajoby: ďalšia porada alebo rokovanie s klientom zo dňa 30.01.2011 odmenu vo výške 61,75 eur (ako 2/3 z 1/8 výpočtového základu, t. j. 2/3 z 1/8 zo sumy 741,- eur = 61,75 eur), ďalej režijný paušál vo výške 7,41 eur (ako 1/100 výpočtového základu, t. j. 1/100 zo sumy 741,- eur = 7,41 eur) a napokon za úkon právnej služby - obhajoby: účasť na vyšetrovacích úkonoch - pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania dňa 14.08.2012 odmenu vo výške 95,37 eur (ako 1/8 výpočtového základu, t. j. 1/8 zo sumy 763,- eur = 95,37 eur), ďalej režijný paušál vo výške 7,63 eur (ako 1/100 výpočtového základu, t. j. 1/100 zo sumy 763,- eur = 7,63 eur), a to v súlade s vyššie označenými ustanoveniami vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. Rovnako tomu je aj v prípade úkonu právnej služby - písomné podanie na súd alebo iný orgán týkajúce sa veci samej - sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 27.01.2011 - žalovaným namietaného z hľadiska správnosti určenia jeho výšky vyúčtovanej obhajcom žalobcu žalovaným. Žalovaný nesprávnosť určenia výšky sadzby tarifnej odmeny odôvodnil len s odkazom na ust. § 14 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. Súd musí konštatovať, že v spornom dotknutom prípade však nešlo ani o jeden z úkonov právnej služby uvedených v cit. ust. § 14 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. Dotknutý sporný úkon právnej služby bolo potrebné právne kvalifikovať ako úkon právnej služby uvedený v cit. ust. § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. Súd má za to, že sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia je písomným podaním adresovaným orgánu činnému v trestnom konaní vo veci samej, keďže uznesenie o vznesení obvinenia je potrebné považovať za rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní vo veci samej, ktorým sa začína trestné stíhanie určitej osoby (na rozdiel od začatia trestného stíhania len vo veci, kedy ešte nie je vznesené obvinenie určitej osobe). Inými slovami povedané, za rozhodnutie vo veci samej nie je možné považovať len rozhodnutie, ktorým sa trestné konanie končí, ale každé rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, resp. súdu, ktoré sa týka merita trestnej veci. Teda aj v prípade tohto úkonu právnej služby bolo potrebné považovať za správnu výšku odmeny za tento úkon právnej služby sumu 92,63 eur, určenú v súlade s cit. ust. § 9, § 12 ods. 3 písm. b), § 14 ods. 1 písm. b) v spojení s cit. ust. § 1 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. Aj v súvislosti s poskytnutím tohto úkonu právnej služby vzniklo obhajcovi právo na režijný paušál podľa cit. ust. § 15 písm. a) a § 16 ods. 3 v spojení s cit. ust. § 1 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. Možno tak uzavrieť, že obhajca žalobcu v dotknutej trestnej veci za všetky dotknuté úkony právnej služby - obhajoby vyúčtoval odôvodnene a v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z. z. celkovo odmenu a režijný paušál vo výške 572,32 eur [4 x (92,63 eur + 7,41 eur) + 61,75 eur + 7,41 eur + 95,37 eur + 7,63 eur = 572,32 eur] bez DPH, resp. 686,78 eur vrátane DPH (20 % zo sumy 572,32 eur = 114,46 eur).

84. Súd teda dospel k záveru, že aj z hľadiska rozsahu a výšky uplatnenej škody bola žaloba žalobcu v časti o náhradu nákladov trov právneho zastúpenia - obhajoby v dotknutej trestnej veci v rozsahu sumy 686,78 eur podaná dôvodne, keďže žalobca, ako aj vyplynulo z vykonaného dokazovania, vyúčtované trovy obhajoby advokátovi skutočne zaplatil. Súd tak žalobe v tejto časti ako dôvodnej vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 686,78 eur.

85. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 17,05 eur (ako rozdielu žalovanej sumy 823,88 eur titulom náhrady trov obhajoby a vyčíslených trov obhajoby právny zástupcom žalobcu vo vyúčtovaní trov obhajoby na č. I. 5 spisu), súd poukazuje na vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 19.09.2017, ktorý výslovne uviedol, že v tomto rozsahu ide zjavne o nedôvodne uplatnený nárok, keďže nedôvodnosť uplatnenia tohto nároku vyplýva z chyby spravenej pri spisovaní žaloby. Žalobca však žalobu v tejto časti (aj s príslušenstvom, t. j. úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 17,05 eur od 28.02.2015 do zaplatenia) späť nezobral a ponechal na úvahu súdu, ako o tejto časti žaloby rozhodne. Súd s poukazom na uvedené v predchádzajúcich odsekoch odôvodnenia tohto rozsudku aj považoval žalobu v tejto časti za zjavne nedôvodnú, a preto ju bez ďalšieho aj v tejto časti zamietol.

86. Čo sa týka časti žaloby, ktorou si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo žalovanej sumy 686,78 eur od 28.02.2015 do zaplatenia s odkazom na cit. ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., žalobca si tento nárok uplatňoval z hľadiska počiatku obdobia omeškania žalovaného s plnením s poukazom na to, že dňom 27.02.2015 mu bolo doručené oznámenie MV SR zo dňa 17.02.2015, ktorým mu bolo oznámené, že MV SR neupokojí jeho nárok na náhradu škody. Súd tento žalobcom uplatnený nárok právne posúdil ako nárok vyplývajúci z práva žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania podľa cit. ust. § 16 ods. 4 v spojení s odkazom v cit. ust. § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a cit. ust. 517 ods. 2 OZ. Pokiaľ ide o čas, kedy sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou žalovaného nároku na zaplatenie sumy 686,78 eur, súd vec právne posúdil podľa cit. ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Súd sa v konaní nestotožnil so žalobcom, keďže podľa cit. ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Lehota omeškania tak začína plynúť príslušnému orgánu, ktorým však MV SR v zmysle odsekov č. 60 až 65 odôvodnenia tohto rozsudku nebolo. Žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody tak bola dňa 22.01.2015 podaná na nepríslušnom orgáne, pričom však v zmysle cit. ust. § 15 ods. 2 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. účinky tejto žiadosti aj napriek tejto skutočnosti zostali zachované. MV SR ako nepríslušný orgán malo v zmysle cit. ust. § 15 ods. 2 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. povinnosť bezodkladne postúpiť žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie príslušnému orgánu - GP SR. Nesplnenie tejto povinnosti MV SR však nemôže mať vplyv na začiatok plynutia lehoty šiestich mesiacov podľa cit. ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá tak začala plynúť aj GP SR v zmysle cit. ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. dňom nasledujúcim od podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, t. j. dňom 23.01.2015 a uplynula v súlade s cit. ust. § 122 ods. 2 OZ uplynutím dňa 22.07.2015. Keďže zo strany GP SR ako príslušného orgánu na predbežné prerokovanie nároku žalobcu na náhradu škody v danej lehote šiestich mesiacov nedošlo k predbežnému prerokovaniu nároku žalobcu a ani k oznámeniu žalobcovi, že jeho nárok na náhradu škody neuspokojí, žalovaný sa dostal prostredníctvom svojho príslušného orgánu GP SR do omeškania dňom 23.07.2015. Súd mal tak za to, že žalobcovi v zmysle cit. ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vzniklo právo požadovať od žalovaného úroky z omeškania vo výške podľa cit. ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., teda vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej, ako bolo výška základnej úrokovej sadzby ECB platná k prvému dňu omeškania žalovaného s plnením, t. j. vo výške 5,05 % ročne (ku dňu 23.07.2015 bola výška základnej úrokovej sadzby ECB 0,05 %, o čom má súd vedomosť zo svojej činnosti; § 186 ods. 1 CSP) zo sumy 686,78 eur od 23.07.2015 do zaplatenia. V tomto rozsahu tak súd priznal žalobcovi uplatnené právo na zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 686,78 eur a vo zvyšnom rozsahu žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 686,78 eur od 28.02.2015 do 22.07.2015 zamietol.

87. Súd sa v ďalšom zaoberal naplnením podmienok pre vznik žalovaného nároku na náhradu na nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 17.600,- eur, ktorý žalobca rovnako dával do príčinnej súvislosti s uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Žiline ČVS: ORP-139/OVK-ZA2-2010 zo dňa 14.01.2011, ktorým mu bolo vznesené obvinenie. Ako už bolo uvedené v odseku č. 73 odôvodnenia tohto rozsudku, súd mal za naplnenú prvú podmienku vzniku tohto nároku, a to nezákonné rozhodnutie, ktorým bolo v danom prípade uznesenie vyšetrovateľa OR PZ v Žiline ČVS: ORP-139/OVK-ZA2-2010 zo dňa 14.01.2011, ktorým mu bolo vznesené obvinenie.

88. Pokiaľ ide o naplnenie ďalšej podmienky vzniku zodpovednosti žalovaného vznik nemajetkovej ujmy, a to existencia samotnej nemajetkovej ujmy vzniknutej na strane žalobcu, súd vo všeobecnosti konštatuje, že nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, ako majetkovej sféry poškodeného a môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplyvajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. Ak by iba samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, zákon č. 514/2003 Z. z. v cit. ust. § 17 ods. 2 priznáva poškodenému právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ak ju súčasne nie je možné uspokojiť inak. Zmena právnej úpravy zákonom č. 517/2008 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2009 vymedzila demonštratívnym výpočtom v cit. ust. § 17 ods. 3 okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť.

89. Žalobca nemajetkovú ujmu, ktorá mu mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktorým mu bolo vznesené v dotknutej trestnej veci obvinenie, skutkovo v žalobe vymedzil tak, že táto mala spočívať v tom, že neodôvodneným začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia bol nútený podstupovať procesné úkony trestného konania. To ho obmedzovalo v bežnom živote, zaberalo mu čas, energiu a spôsobovalo stres. Napriek presvedčeniu o nespáchaní uvedeného trestného činu bol vystavený psychickému tlaku a napätiu, ktoré by z rešpektu pred orgánmi činnými v trestnom konaní pociťoval na jeho mieste každý jeden slušný občan. Jeho trestné stíhanie trvalo bezmála 30 mesiacov, čo považuje vzhľadom na okolnosti prípadu a na to, že trestné stíhanie bolo zastavené v prípravnom konaní za neprimeranú dobu. Zásah do jeho osobnostných práv bol teda nielen intenzívny, ale aj dlhodobý. Na pojednávaní dňa 19.09.2017 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu ďalej zdôvodnil vznik nemajetkovej ujmy s poukazom na jeho osobné spoločenské postavenie, v súvislosti s ktorým je potrebná brať v úvahu, že v danom čase, aj doposiaľ, vykonával funkciu konateľa viacerých obchodných spoločností, v ktorých bol súčasne aj spoločníkom alebo akcionárom a teda akékoľvek odsúdenie za majetkový trestný čin, ako tomu bolo v dotknutom prípade, by znamenalo pre neho stratu bezúhonnosti a teda aj stratu zákonných predpokladov pre výkon funkcie konateľa týchto spoločností a teda by malo zásadne zdrvivúci dopad na jeho živobytie ako také. Ďalej uviedol, že z dôvodu trestného stíhania a sporov, ktoré sa viedli, bol nakoniec nútený odsťahovať sa s celou rodinou do P., kde dodnes žije a podniká. Pri svojom výsluchu ako strany sporu na pojednávaní dňa 03.11.2017 žalobca uviedol, že trestné konanie sa viazalo na zložité akcionárske vzťahy v spoločnosti SCR-Veľká Rača, a. s., pričom protistrana chcela vyvinúť na neho tlak, a to prostredníctvom trestného konania. V tom čase bol štatutárnym zástupcom vo viacerých spoločnostiach, pričom jeho odsúdenie by malo závažný dopad na jeho osobu. Protistrana o ňom po vznesení obvinenia rozširovala, že je obvinený, že ak mu bolo vznesené obvinenie, pôjde do väzenia, keďže obvinenie je určite dôvodné. V danom období študoval právnickú fakultu v P., pričom si uvedomoval tak uvedomoval pre svoju osobu všetky riziká trestného konania. Psychický tlak v tomto období bol na neho enormný. Musel sa presťahovať do P. a v podstate, pokiaľ ide o jeho podnikanie, začať odznova. V dôsledku rozširovania informácií o jeho trestnom stíhaní osobami z protistrany, a to medzi jeho známymi, priateľmi a v jeho okolí, toto musel vysvetľovať. Znášal to veľmi zle, bol presvedčený o nezákonnosti trestného stíhania. Postupne však nadobudol istotu, že jeho postavenie môže byť ohrozené a nadobudol presvedčenie, že skutočnosti, ktoré boli predmetom trestného konania sa zakladajú na pravde.

90. Pokiaľ tak ide o jednotlivé okolnosti, z ktorých žalobca vyvodzoval vznik nemajetkovej ujmy takej intenzity, ktorá by zakladala u neho nárok na priznanie relutárnej (peňažnej) náhrady, súd hneď na úvod považuje za potrebné konštatovať nasledovné. Pokiaľ žalobca tvrdil, že trestné stíhanie ho vystavovalo, napriek jeho presvedčeniu o nespáchaní predmetného trestného činu, psychickému tlaku a napätiu, ktoré by z rešpektu pred orgánmi činnými v trestnom konaní pociťoval na jeho mieste každý jeden slušný občan, súd konštatuje, že takéto pocity sú pre každú osobu, ktorá nenaplnila svojim konaním skutkovú podstatu trestného činu a ktorej bolo aj napriek tomu vznesené obvinenie z jeho spáchania, za príznačné. Žalobca však nepreukázal, že by v súvislosti s jeho trestným stíhaním došlo k zhoršeniu jeho zdravotného stavu. Sám pri svojom výsluchu uviedol, že v danom období z tohto dôvodu nenavštívil odborného lekára (psychiatra) a užíval len voľnopredajné lieky. Takéto pocity však sami o sebe nemôžu viesť súd k záveru, že iné ako peňažné zadostučinenie nie je v takomto prípade postačujúce. Ak by tomu tak bolo, zákon by bez ďalšieho za splnenia podmienky nezákonného rozhodnutia, ktorým bolo fyzickej osobe vznesené obvinenie, priznával tejto osobe právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zákon č. 514/2003 z. z. je však vystavaný na poskytnutí primeraného zadostučinenia osobe poškodenej nezákonným rozhodnutím a iba v prípade, že nepostačuje morálna satisfakcia, priznáva takejto osobe právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. V kontexte opisu konkrétnych skutkových okolností žalobcom si súd dovoľí okrajovo poukázať na to, že do istej miery považoval

tvrdenia žalobcu za vzájomne si odporujúce. Na jednej strane žalobca tvrdil, že od samotného počiatku bol presvedčený o svojej nevine a považoval trestné stíhanie voči sebe za neopodstatnené, za začaté na podklade účelového trestného oznámenia osôb, s ktorými mal ekonomické spory súvisiace so zložitými akcionárskymi vzťahmi v spoločnosti SCR-Veľká Rača, a. s., avšak na druhej strane tvrdil, že postupom času nadobudol presvedčenie, že skutkové okolnosti, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie sa zakladajú na pravde.

91. Súd sa tak v ďalšom zameril na to, v akej miere žalobca preukázal zásah do jednotlivých sfér svojej osobnosti.

92. Pokiaľ ide o jeho osobný a rodinný život, žalobca tvrdil, že pod tlakom začatého trestného stíhania sa musel s rodinou presťahovať do P., čo prinieslo zmenu jeho bydliska, jeho deti museli začať navštevovať inú školu. Tieto tvrdenia žalobcu pri jeho výsluchu, však vyvrátila svedecká výpoveď jeho manželky R. M., ktorá pri svojom výsluchu na pojednávaní dňa 03.11.2017 uviedla, že do P. sa presťahovali kvôli práci, skúsiť, či tam ostanú, alebo nie, a to krátko pred začatím trestného stíhania. Po jeho začatí sa rozhodli v P. zostať trvalo. Sama výslovne zhodnotila, že to bola dobrá cesta, že išli bývať do P.. (po výsluchu svedkyne sám žalobca uviedol, že presťahovanie do P. bolo vyústením už ním spomenutých zložitých akcionárskych vzťahov v spoločnosti SCR-Veľká Rača, a. s., pričom obvinenie mu bolo vznesené až následne v krátkom čase po príchode do P.). Ďalej svedkyňa uviedla, že pokiaľ ide o manželský život so žalobcom, počas trestného stíhania býval pred jednotlivými úkonmi prípravného konania nervózny, s ňou, ako aj s deťmi, horšie komunikoval a nemohol spávať. K otázke, ako reagovala na vznesenie obvinenia, sa svedkyňa vyjadrila, že verila, že sa to vysvetlí, vedela o tom, že obvinenie žalobcu je nepravdivé. Pokiaľ ide o súčasné manželské vzťahy so žalobcom, svedkyňa tieto označila ako normálny fungujúci manželský vzťah. Z uvedeného tak súd dospel k záveru, že v dôsledku dotknutého trestného stíhania u žalobcu nedošlo k závažným následkom v jeho súkromnom živote, ktoré by napríklad spočívali v rozpade jeho rodinných vzťahov a rodinného prostredia. Naopak toho času žalobca naďalej žije v manželskom zväzku so svojou manželkou R. M., pričom podľa jej samotného tvrdenia ide o normálny fungujúci manželský vzťah. So žalobcom žijú v P. v byte v novostavbe nachádzajúcej sa v T. R.. Čo sa týka širších osobných vzťahov žalobcu, súd na podklade žalobcom produkovaných dôkazov nedospel k záveru, že by jeho trestné stíhanie bolo v priamej príčinnej súvislosti s oslabením, resp. rozpadom týchto vzťahov. Sám žalobca tvrdil, že o ňom jeho ekonomickí protivníci rozširovali, že ak mu bolo vznesené obvinenie, pôjde do väzenia, keďže obvinenie je určite dôvodné. Na základe takýchto informácií tak musel vo svojom okolí, teda medzi svojimi priateľmi a známymi, celú situáciu vysvetľovať. Na druhej strane však žalobca menovite neoznačil žiadnu osobu, s ktorá s ním prerušila osobné, či obchodné kontakty (s výnimkou starostu obce N. p. Š., ktorý sa s ním síce neprestal stretávať, avšak ich vzťah s predchádzajúceho obdobia bol narušený). Aj svedok označený žalobcom R. D. potvrdil, že k šíreniu negatívnych informácií o žalobcovi súvisiacich s jeho trestným stíhaním došlo zo strany oznamovateľa tohto činu (pána N.). Teda povesť žalobcu v danom regióne mala byť narušená v príčinnej súvislosti so šírením informácií, ktoré sám svedok považoval za vykonštruované, pričom vedel, že je trestne stíhaný neprávom. Svedok sám taktiež uviedol, že so žalobcom osobný kontakt aj napriek trestnému stíhaniu neprerušil.

93. Pokiaľ ide o spoločenské uplatnenie žalobcu, jeho profesijný a pracovný život, súd na podklade vykonaných dôkazov nezistil, že by u žalobcu v tejto sfére jeho osobnosti došlo v súvislosti so vznesením obvinenia k závažnejším následkom. Naopak, z výpovede žalobcu, ako aj jeho manželky (svedkyne R. M.) vyplynulo, že žalobca aj napriek vedenému trestnému stíhaniu študoval v tomto čase na právnickej fakulte, ktoré štúdium aj úspešne ukončil. Súčasne z ich výpovedí vyplynulo, že v priebehu trestného stíhania, ako aj následne po jeho skončení, nedošlo u žalobcu k zániku jeho účasti na podnikaní právnických osôb, ktorých bol či už spoločníkom, alebo akcionárom, prípadne štatutárnym orgánom. Svedkyňa R. M. dokonca na otázku, či po príchode do P. bolo podnikanie žalobcu úspešné, alebo neúspešné, uviedla, že myslí, že sa mu dodnes darí dobre. Súčasne potvrdila, že žalobca v súčasnosti pilotuje lietadlo, teda trestné stíhanie ani v tejto rovine jeho osobného života nemalo pre žalobcu taký následok, ktorý ho obral aj o túto aktivitu.

94. Pokiaľ žalobca v konaní argumentoval, že na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je bez ďalšieho postačujúca už len tá samotná skutočnosť, že dotknuté trestné stíhanie trvalo bezmála 30 mesiacov, je potrebné si uvedomiť, že žalobca si v konaní neuplatňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch titulom nesprávneho postupu orgánov činných v trestnom konaní (t. j. aj z dôvodu neprimeranej dĺžky konania) podľa ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., ale v príčinnej súvislosti s dotknutým nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa OR PZ v Žiline ČVS: ORP-139/OVK-ZA2-2010 zo dňa 14.01.2011, ktorým mu bolo vznesené obvinenie. Napriek uvedenému, čo postačuje na to, aby sa touto argumentáciou nezaoberal, súd musí konštatovať, že žalobca nepreukázal také skutkové okolnosti

dotknutej trestnej veci, z ktorých by bolo možné zo strany súdu dospieť k záveru o neprimeranej dĺžke trestného stíhania žalobcu, resp., že by v konaní orgánov činných v trestnom konaní došlo k zbytočným preťahom.

95. Súd tak z dôvodu, že za daných žalobcom preukázaných skutkových okolností sa mu javí ako postačujúce poskytnutie zadosťučinenia vo forme samotného konštatovania porušenia práva, považoval žalobu žalobcu v časti o nahradenie nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 17.600,- eur za nedôvodnú, a preto žalobu v časti o zaplatenie sumy 17.600,- eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 17.600,- eur od 28.02.2015 do zaplatenia zamietol.

96. Podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

97. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

98. Žalovaný bol v konaní nesporne procesne úspešný v pomerne väčšom rozsahu ako žalobca, preto by bolo namieste priznanie mu nároku na náhradu trov konania (§ 255 ods. 2 CSP). V prejednávanej veci však možnosť priznania nároku žalovanému vylučovalo to, že žalovanému v tomto konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli (tomu korešponduje aj skutočnosť, že žalovaný si nárok na náhradu trov konania ani v spore neuplatnil), a preto súd o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 262 ods. 1 CSP rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku (k tomu uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/544/2015 zo dňa 26.10.2016).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ust. § 125 ods. 1 CSP, odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ust. § 125 ods. 3 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).